

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa B.W.
przeciwko Firmie Handlowo-Usługowej "S."
sp.j. w P., R. K. i U. K.
przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej [...]. Ubezpieczeń SA V.
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata B. P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, obejmującą podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód B. W. w rozszerzonym żądaniu pozwu, skierowanym przeciwko pozwanym Firmie Handlowo-Usługowej S. Sp. J., U. K. i R. K. domagał się

zasądzenia od pozwanych zadośćuczynienia w kwocie 120.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu co do 40.000 zł i od dnia rozszerzenia żądania co do 80.000 zł.

W dniu 27 grudnia 2016 r. [...]. Towarzystwo Ubezpieczeń spółka akcyjna V. w W. wniosła interwencję uboczną po stronie pozwanej.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z 12 grudnia 2017 r. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 60.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w tym: od kwoty 40.000 zł od 25 stycznia 2016 r., a od kwoty 20.000 zł od 20 marca 2017 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z 13 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda, pozwanych i interwenienta ubocznego.

W skardze kasacyjnej pozwani jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem pozwanych, istnieje potrzeba wykładni art. 300 k.p., art. 362 k.c. oraz 445 § 1 k.c., gdyż ich wykładnia budzi poważne wątpliwości w zakresie oceny przyczynienia się pracownika do powstania szkody, a także zasad stosowania kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia w przypadku, gdy pracownik przyczynił się do powstania szkody oraz wypłacono mu jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu przez ZUS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny

środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z 28 marca 2007 r. II CSK 84/07, z 11 stycznia 2008 r. I UK 283/07 i z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08).

Skarżący nie wykazali powołanej we wniosku przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu powyżej wyjaśnionym. W uzasadnieniu wniosku ograniczyli się jedynie do sformułowania kilku pytań, bez przedstawienia własnej propozycji odpowiedzi na nie, ani nie powołali się na dotyczące art. 300 k.p., art. 362 k.c. oraz 445 § 1 k.c. dotychczasowe wypowiedzi doktryny i Sądu Najwyższego albo sądów apelacyjnych. Pozwani nie wyjaśnili także z czego wynika potrzeba „uaktualnienia ich wykładni”, na którą powołują się we wniosku. Skarżący nie przedstawili argumentacji dowodzącej, iż powołane przepisy budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach pełnomocnika z urzędu pozwanych orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.), z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. (SK 66/19, Dz.U. z 2020 r., poz. 769), a więc przy zastosowaniu § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).